

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Arbeitsgericht Verden (Γερμανία) στις
26 Ιουνίου 2017 — Torsten Hein κατά Albert Holzkamm GmbH & Co.**

(Υπόθεση C-385/17)

(2017/C 318/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Arbeitsgericht Verden

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγων: Torsten Hein

Εναγόμενη: Albert Holzkamm GmbH & Co.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει το άρθρο 31 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ και το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/88/ΕΚ ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας, να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτά εθνική νομοθετική ρύθμιση βάσει της οποίας μπορεί να ορισθεί με συλλογική σύμβαση εργασίας ότι οι μειώσεις των αποδοχών, οι οποίες επέρχονται κατά το χρονικό διάστημα υπολογισμού λόγω εργασίας με μειωμένο ωράριο, επηρεάζουν τον υπολογισμό των αποδοχών αδείας, με συνέπεια ο εργαζόμενος να λαμβάνει για τη διάρκεια της ετήσιας ελάχιστης αδείας των τεσσάρων εβδομάδων μικρότερη αποζημίωση αδείας –ή μετά τη λήξη της εργασιακής σχέσεως μικρότερη αποζημίωση μη ληφθείσας αδείας– από ό,τι θα ελάμβανε εάν ο υπολογισμός της αποζημιώσεως αδείας στηριζόταν στις μέσες αποδοχές τις οποίες θα ελάμβανε ο εργαζόμενος στην περίοδο υπολογισμού άνευ των εν λόγω μειώσεων των αποδοχών; Σε περίπτωση [αρνητικής] απαντήσεως: Σε ποιο ποσοστό, υπολογιζόμενο βάσει των μέσων αποδοχών του εργαζομένου άνευ μειώσεων, θα μπορούσε να ανέρχεται κατ' ανώτατο όριο η επιτραπεύσα από τις εθνικές νομοθετικές ρυθμίσεις μείωση των αποδοχών αδείας βάσει συλλογικής συμβάσεως εργασίας, λόγω εργασίας με μειωμένο ωράριο κατά την περίοδο υπολογισμού, προκειμένου να μπορεί να θεωρηθεί ότι αυτή η εθνική ρύθμιση ερμηνεύεται κατά τρόπο σύμφωνο προς το δίκαιο της Ένωσης;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως επί του πρώτου ερωτήματος: Επιβάλλουν η γενική αρχή της ασφάλειας δικαίου και η απαγόρευση της αναδρομικότητας που ισχύουν στο δίκαιο της Ένωσης να περιοριστεί έναντι όλων των εμπλεκομένων η δυνατότητα επικλήσεως της ερμηνείας που θα δώσει το Δικαστήριο με την προδικαστική απόφασή του, στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, στις διατάξεις του άρθρου 31 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ και του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/88/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας, ως προς τα διαχρονικά αποτελέσματά της, καθώς η νομολογία του ανώτατου εθνικού δικαστηρίου έχει αποφανθεί κατά το παρελθόν ότι οι συναφείς κανόνες της εθνικής νομοθεσίας και των εθνικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας δεν επιδέχονται ερμηνεία σύμφωνη προς το δίκαιο της Ένωσης; Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως του Δικαστηρίου στο ανωτέρω ερώτημα: Συνάδει προς το δίκαιο της Ένωσης η προστασία από τα εθνικά δικαστήρια της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, βάσει της εθνικής νομοθεσίας, των εργοδοτών οι οποίοι επέδειξαν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στην πάγια νομολογία του ανώτατου εθνικού δικαστηρίου, ή απόκειται η προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης αποκλειστικά στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

⁽¹⁾ Οδηγία 2003/88/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας (ΕΕ L 299, σ. 9).

**Προσφυγή της 30ής Ιουνίου 2017 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης
Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας**

(Υπόθεση C-391/17)

(2017/C 318/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: L. Flynn, A. Caeiros)

Καθού: Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, μην αποδίδοντας το ποσό που αντιστοιχεί σε απώλεια ιδίων πόρων, το οποίο θα έπρεπε να είχε καθοριστεί και τεθεί στη διάθεση του προϋπολογισμού της Ένωσης δυνάμει των άρθρων 2, 6, 10, 11 και 17 του κανονισμού 1552/1989 ⁽¹⁾ (άρθρα 2, 6, 10, 12 και 13 του κανονισμού 609/2014 ⁽²⁾), εάν δεν είχαν εκδοθεί πιστοποιητικά εξαγωγής κατά παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 2, της αποφάσεως 91/482/ΕΟΚ ⁽³⁾ όσον αφορά τις εισαγωγές αλουμινίου από την Ανγκουίλα κατά τα έτη 1999 έως 2000, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5 (μετέπειτα άρθρο 10) της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης (νυν άρθρο 4, παράγραφος 3, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση), και
- να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1. Μεταξύ του Μαρτίου 1999 και του Ιουνίου 2000, αλουμίνιο καταγωγής τρίτων χωρών το οποίο αρχικώς εισαγόταν στην Ανγκουίλα επανεξαγόταν εν συνεχεία από την Ανγκουίλα προς την Ιταλία. Οι αρχές της Ανγκουίλα είχαν χορηγήσει επιδότηση 25 δολαρίων ΗΠΑ (USD) ανά μετρικό τόνο για τη μεταφορά των εξαγόμενων προϊόντων (κρατική ενίσχυση στις μεταφορές) όσον αφορά τα διαμετακομιζόμενα εμπορεύματα μέσω της Ανγκουίλα. Η χορηγούμενη από την Ανγκουίλα ενίσχυση για τα διαμετακομιζόμενα εμπορεύματα, η οποία συνίστατο σε επιστροφή δασμών, συνεπαγόταν την ακύρωση της τελωνειακής ατέλειας σε περίπτωση που τα προϊόντα επανεξάγονταν από την Ανγκουίλα προς την Ευρωπαϊκή Ένωση. Οι αρχές της Ανγκουίλα εφάρμοσαν εσφαλμένα το άρθρο 101, παράγραφος 2, της αποφάσεως 91/482/ΕΟΚ, καθόσον εξέδωσαν πιστοποιητικά εξαγωγής μολονότι δεν πληρούντο οι προϋποθέσεις για την έκδοσή τους. Συνεπεία της παραβάσεως του άρθρου 101, παράγραφος 2, της αποφάσεως 91/482/ΕΟΚ, λόγω της παράνομης εκδόσεως πιστοποιητικών εξαγωγής από τις αρχές της Ανγκουίλα, η Ιταλία δεν μπορούσε να εισπράξει δασμούς βάσει του άρθρου 24 ΣΕΚ (νυν 29 ΣΛΕΕ).
2. Το Ηνωμένο Βασίλειο φέρει τη δημοσιονομική ευθύνη για την απώλεια των παραδοσιακών ιδίων πόρων η οποία προέκυψε από την έκδοση πιστοποιητικών εξαγωγής κατά παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 2, της αποφάσεως 91/482/ΕΟΚ. Οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου δεν έλαβαν όλα τα απαραίτητα μέτρα ώστε να προστατεύσουν τα οικονομικά συμφέροντα της Ένωσης και να εξασφαλίσουν την ορθή εφαρμογή της αποφάσεως 91/482/ΕΟΚ από τις διοικητικές αρχές της Ανγκουίλα. Για την αποτελεσματική προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης, κάθε κράτος μέλος οφείλει να εξασφαλίζει την ορθή εφαρμογή των νομικών πράξεων που ισχύουν για τα υπερπόντια εδάφη του, όπως είναι η απόφαση 91/482/ΕΟΚ.
3. Όταν από πράξεις ή παραλείψεις των αρχών κράτους μέλους επέρχεται απώλεια ιδίων πόρων, ποσό ίσο με το ποσό των απολεσθέντων ιδίων πόρων πρέπει να πιστώνεται στον προϋπολογισμό της Ένωσης. Ως εκ τούτου, το Ηνωμένο Βασίλειο οφείλει να αποδώσει στον προϋπολογισμό της Ένωσης το συνολικό ποσό στο οποίο συνίσταται η απώλεια ιδίων πόρων και να καταβάλει τόκους υπερημερίας βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 1150/2000 ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 155, σ. 1).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΕ, Ευρατόμ) 609/2014 του Συμβουλίου, της 26ης Μαΐου 2014, για τις μεθόδους και τη διαδικασία απόδοσης των παραδοσιακών ιδίων πόρων και των ιδίων πόρων που βασίζονται στον ΦΠΑ και το ΑΕΕ και για τα μέτρα αντιμετώπισης των ταμειακών αναγκών (Αναδιатύπωση) (ΕΕ L 168, σ. 39).

⁽³⁾ Απόφαση του Συμβουλίου της 25ης Ιουλίου 1991 σχετικά με τη σύνδεση των υπερποντίων χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΕ L 263, σ. 1).

⁽⁴⁾ Κανονισμός (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 130, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το **Gerechtshof Den Haag (Κάτω Χώρες)** στις
13 Ιουλίου 2017 — **Staat der Nederlanden** κατά **Warner-Lambert Company LLC**

(Υπόθεση C-423/17)

(2017/C 318/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Gerechtshof Den Haag